Číslo jednací: **18 C 58/2015 - 78**

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Věrou Jachurovou jako samosoudkyní ve věci žalobce: **Farma Hvězda, s.r.o.,** se sídlem Praha 5, Náměstí 14. října 1307/2, IČ: 28230353, zastoupený: JUDr. Romanem Krmenčíkem, advokátem, AK se sídlem Pardubice, Třída Míru 92, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, **o náhradu škody,**

takto:

I. Zamítá se žaloba, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 732.858,00 Kč s úrokem z prodlení od 24.1.2015 do zaplacení ve výši 8,05 %.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech řízení částku 600,00 Kč, a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se na žalované domáhá zaplacení částky 732.858,- Kč s tím, že policejní orgán – Policie ČR zahájila v roce 2009 řízení ve věci podezření ze spáchání trestného činu krádeže osobního vozidla Toyota Land Cruiser 120, RZ [redacted] Vozidlo vydal policejnímu orgánu pan T[redacted] M[redacted] o kterém si policejní orgán myslel, že je vlastníkem vozidla. Od 14.4.2009 vozidlo policie zadržela pro účely vedeného řízení a k jeho vydání došlo až v květnu roku 2014. Podle žalobce se jednalo o nesprávný

postup, neboť vozidlo mělo být jemu vydáno již v roce 2009 a škodu, kterou v důsledku tohoto postupu eviduje, požaduje zaplatit po žalovaném, který za ní odpovídá. Dne 17.4.2009 odeslal žalobce jako vlastník osobního vozidla Toyota Land Cruiser 120 sdělení policejnímu orgánu Policie ČR o tom, že se dozvěděl dne 17.4.2009 od pana T[redacted] M[redacted] že bylo zahájeno řízení ve věci podezření ze spáchání trestného činu krádeže uvedeného osobního vozidla. Žalobce přitom uvedl, že mu bylo rovněž sděleno, že pan M[redacted] podal vysvětlení v této věci dne 14.4.2009, v rámci kterého vozidlo vydal a udělil souhlas s destruktivním zkoumáním vozidla. Pan M[redacted] bohužel ve vyjádření neuvedl, že vozidlo bylo prodáno, neboť se domníval, že k převedení dojde až změnou v evidenci motorových vozidel. Žalobce současně informoval policejní orgán, že v minulosti, konkrétně po návratu pana M[redacted] z dovolené dne 9.4.2009 uzavřel s ním kupní smlouvu na toto vozidlo a je tedy zcela zřejmé, že od tohoto dne je jeho oprávněným vlastníkem, a tedy osobou jedině oprávněnou k nakládání s ní společnost Farma Hvězda s.r.o.. Pan M[redacted] měl vozidlo u sebe pouze proto, aby demontoval jeho vyhledávací zařízení, jak se v kupní smlouvě zavázal. Proto i souhlasy, které byly uděleny, nemají žádné účinky. Žalobce v dopise udělil souhlas s vydáním vozidla pro potřeby zkoumání policejním orgánem, ale nesouhlasil s tím, aby vozidlo bylo podrobováno nějaké destruktivní metodě, souhlasil pouze s provedením zkoušky VIN rtg. zářením. Žádal o podání informací o dalším postupu šetření a jeho výsledcích. Dne 3.6.2009 pak žalobce jako vlastník předmětného osobního vozidla podal policejnímu orgánu s odkazem na ustanovení § 80 trestního řádu žádost o vydání vozidla, ve které uvedl, že ze zprávy vrchního inspektora Josefa Bažanta ze dne 28.5.2009 vyplývá, že vozidlo bylo teprve dne 22.4.2009 podrobeno individuální identifikaci a v současné době vzhledem k tomu, že není možno autentičnost tovární ražby sestavy VIN ověřit v reálném a běžném časovém horizontu obvyklém pro metalografická zkoumání se přistupuje k identifikaci výrobcem popř. jím pověřeným odborníkem, který zjištěné markanty bude posuzovat. Policejní orgán vyrozuměl dále žalobce, že žádost vyřizuje výrobce v Japonsku a o výsledku šetření bude žalobce vyrozuměn. Podle žalobce tak v této době pro účely vedeného řízení nebylo nezbytné, aby předmětné vozidlo bylo policejním orgánem zadržováno a žalobce zažádal policejní orgán a státního zástupce, aby mu předmětné vozidlo bylo vydáno. Upozornil přitom, že odnětím možnosti užívat vozidlo pro účely jeho vlastníka mu vznikla škoda, neboť byl nucen zajistit si jiné vozidlo, které užívá a za toto užívání platí nájemné. Podle žalobce i další zadržování jeho vozidla znamenalo nepřípustný zásah do práv Ústavou a Listinou základních práv a svobod zaručených každému vlastníku a poukázal na povinnost orgánů činných v trestním řízení projednávat věci co nejrychleji a s plným šetřením práv a svobod zaručených listinou základních práv a svobod a dále povinnost zasahovat do těchto práv jen v odůvodněných případech, ale nezbytné míře pro zajištění účelu trestního řízení jak stanoví zásady trestního řízení zakotvené v § 2 odst. 4 trestního řádu. Žalobce ještě doplnil, a to v podání ze dne 3.6.2009, že o jeho vlastnickém právu s ohledem na uzavřenou kupní smlouvu s právním předchůdcem panem M[redacted] nemůže být pochyb, přičemž žalobce je připraven v budoucnu kdykoliv vozidlo poskytnout policejnímu orgánu za účelem jeho dalšího nezbytného zkoumání, vyjde-li taková potřeba najevo, ale nesouhlasí s tím, aby vozidlo nečinně stálo na parkovišti policie, která s ním v daném čase žádné zkoumání neprováděla. Vozidlo žalobci vydáno nebylo, v září 2009 žalobce u policejního orgánu urgoval podání informace. Podáním ze dne 15.10.2009 požádal žalobce Okresních státních zastupitelství v Hradci Králové a současně příslušný policejní orgán opětovně o vydání

vozidla, přičemž poukazoval na fakt, že do dne 15.10.2009 nebyl poškozený vyrozuměn o výsledku šetření, ač mu to bylo přislíbeno a zjistil, že byly provedeny RTG zkoušky a bylo zjištěno, že VIN vozidla byl přeražen. Poškozený na základě telefonického rozhovoru s panem nprap. Bažantem dále zjistil, že policejní orgán dotazoval pojišťovnu ve Španělsku a činil další dotazy do N2mecka a čeká na pokyn státní 'ho zástupce ohledně vydání vozidla. K tomu žalobce zdůraznil, že z listinných důkazů předložených v policejním spisu jasně vyplývá, že žalobce nabyl vlastnické právo od předchozího vlastníka pana T[redacted]M[redacted] na základě kupní smlouvy uzavřené dne 9.4.2009, kdy smlouva byla s ohledem na skutečnost, že kupujícím je obchodní společnost uzavřena ve smyslu ustanovení § 409 a následující obchodního zákoníku. Přitom podle ustanovení § 446 zákona č. 513/1991 Sb. kupující nabývá vlastnické právo i v případě, kdy prodávající není vlastníkem prodávaného zboží. Tedy vzhledem k tomu, že v době uzavření kupní smlouvy poškozený jako kupující nemohl vědět, že jsou zde pochybnosti o oprávněném vlastnictví prodávajícího pana M[redacted] k předmětnému vozidlu, když o vedeném policejním šetření neměl nikdo z nich povědomí, bylo nutné uzavřít, že jediným oprávněným k převzetí vozidla jako jeho oprávněný vlastník, kterým je právě žalobce. Policie České republiky vydala dne 21.12.2009 usnesení, kterým rozhodla o uložení osobního automobilu do úschovy soudu. Podáním ze dne 15.2.2010 požádal žalobce Okresní soud v Hradci Králové o vydání předmětu úschovy dle ustanovení § 185d o.s.ř.. Usnesení o přijetí do úschovy však nebylo v právní moci, proto žalobce podal novou žádost dne 9.9.2010. Nyní uvedl, že je přesvědčen o tom, že je jediným oprávněným vlastníkem předmětného vozidla a nesouhlasí s postupem policejního orgánu, podle kterého ke složení do úschovy došlo proto, že není znám oprávněný vlastník vozidla. Poškozený zdůraznil, že předmět úschovy nabyl na základě kupní smlouvy uzavřené s předchozím vlastníkem, přičemž smlouva byla podrobena režimu obchodního zákoníku. I kdyby vyplynulo, že pan M[redacted] nebyl oprávněným vlastníkem uvedeného vozidla, i přes tuto skutečnost musí být jeho vlastnické právo a dobrá víra při uzavírání kupní smlouvy chráněna a je nutné chránit jeho vlastnické právo k takto nabyté věci. Podáním ze dne 11.4.2012 zahájil žalobce řízení podle § 185e o.s.ř., když podal žalobu, kterou se domáhal, aby druhý žalovaný ZURICH AIE byl povinen souhlasit s vydáním předmětu úschovy poškozenému. Rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 24.9.2013 bylo rozhodnuto tak, že žalované se ukládá povinnost souhlasit s vydáním předmětného vozidla žalobkyni z úschovy Okresního soudu. Rozsudek nabyl právní moci a na základě něj bylo Okresním soudem v Hradci Králové vydáno usnesení, podle něhož se předmět úschovy vydává žalobci. Usnesení nabylo právní moci a na základě něj žalobce vozidlo dne 23.5.2014 ze soudní úschovy vyzvedl. Hodnota vozidla v roce 2009 při jeho koupi byla 850.000,- až 900.000,- Kč. Hodnota vozidla po vydání žalobci byla 250 až 280.000,- Kč. Rozdíl tak činí 600 až 640.000,- Kč. K tomu žalobce dokládá potvrzení společnosti KOMAL s.r.o., která provozuje autobazar a je odborníkem ve věci oceňování vozidel. Částku 600.000,- Kč. Částku 600.000,- Kč, o kterou se po dobu trestního a soudního řízení snížila hodnota vozidla v důsledku jeho nevydání žalobci ve chvíli, kdy vozidlo policejní orgán již nepotřeboval, pro účely dalšího vedení trestního stíhání považuje žalobce za škodu, která mu vznikla v důsledku nezákonného rozhodnutí policejního orgánu, který rozhodl o složení vozidla do úschovy soudu, ač podle poškozeného nebylo pochyb o jeho vlastnickém právu s ohledem na příslušné ustanovení § 446 obchodního zákoníku, v tehdy platném znění a dostupnou judikaturou Nejvyššího soudu. Po celou dobu nemohl poškozený vozidlo používat a prostředky,

které za něj zaplatil, se mu znehodnotili právě o částku 600.000,- Kč, když současně je třeba poukázat na fakt, že vozidlo si musel pro své potřeby zajistit jiné, což byla další škoda, která mu vznikla, ale kterou pro tuto chvíli žalobce nepožaduje. Žalobce dále žádá o zaplacení odměny advokáta, který jej v uvedené věci zastupoval, konkrétně v řízení před policejním orgánem státním zástupcem v řízení před soudem, a to v částce 132.858,- Kč.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a argumentovala, že v posuzované věci neshledala existenci odpovědnostního titulu. Žalovaná v rámci předběžného projednání nároku neshledala existenci nesprávného úředního postupu policejního orgánu, ani vydání nezákonného rozhodnutí. Postup, kdy Policie ČR zajistila osobní automobil a následně ho nevydala majitelce vozidla, tj. žalobkyni, ale uložil předmětný osobní automobil do soudní úschovy, nelze považovat za nesprávný úřední postup dle ustanovení § 13 zákona č. 82/1998 Sb., neboť zajištění předmětů a finančních prostředků je běžnou činností, která je součástí postupu orgánů činných v trestním řízení, pokud je zde důvodné podezření, že uvedené věci jsou buď předmětem trestné činnosti, jsou výnosem trestné činnosti anebo jsou určeny ke spáchání trestného činu anebo byly užity k jeho spáchání. Mají-li pak orgány činné v trestním řízení pochybnosti o tom, komu vydat zpět zajištěnou věc, která již není třeba k dalšímu řízení, uloží osobní automobil do soudní úschovy a osoby uplatňující vlastnické právo k uvedenému předmětu odkáží na uplatnění svého práva na věc v řízení ve věcech občanskoprávních. Až následně na základě rozhodnutí v tomto řízení bude věc vydána příslušenému subjektu. Žalovaná má tedy za to, že v dané činnosti není možné shledat nesprávný úřední postup, neboť se jedná o obvyklou činnost při vydání zajištěného předmětu v případě pochybností o vlastnickém právu subjektů. V předmětné věci uplatnila vlastnická práva na osobní automobil jak žalobkyně, tak španělská pojišťovna ZURICH AIE. Současně žalovaná upozornila na skutečnost, že o převodu vlastnického práva osobního automobilu na žalobkyni se bývalý majitel pan M[redacted] policejnímu orgánu vůbec nezmínil, ani při podání vysvětlení. Pan M[redacted] ani nepotvrdil tvrzení žalobkyně, že měl osobní automobil v době vydání vozidla policejnímu orgánu za účelem demontování vyhledávacího zařízení. Není tedy neobvyklé, že policejní orgán v daném případě byl v pochybnostech, kdo je osobou skutečně mající právo vlastnit předmětný osobní automobil. Zároveň lze konstatovat, že proti rozhodnutí o uložení osobního automobilu do úschovy Okresního soudu v Hradci Králové bylo přípustné podat stížnost, jež by měla odkladný účinek. Žalobkyně však tuto možnost opravného prostředku nevyužila. Žalovaná tedy neshledala ani existenci nezákonného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 7 a následujících zákona č. 82/1998 Sb., neboť rozhodnutí o uložení věci do úschovy nebylo nikdy jako pravomocně zrušeno nebo změněno. Okrasní soud v Hradci Králové se pokusil kontaktovat pojišťovací kancelář ZURICH AIE, která mohla dát souhlas s vydáním osobního automobilu žalobkyni, avšak bezúspěšně. O vydání předmětného osobního automobilu bylo rozhodnuto na základě proběhnuvšího soudního řízení o vyslovení souhlasu s vydáním osobního automobilu žalobkyni, které skončilo vydáním rozsudku pro zmeškání, neboť pojišťovací kancelář ZURICH AIE se k jednání nedostavila. Až na základě vydaného pravomocného rozhodnutí bylo možné předmětné vozidlo vydat žalobkyni. Fakticky bylo auto vydáno do rukou pana M[redacted], jenž byl žalobkyní zmocněn. V dané věci tedy nelze shledat nezákonné rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 7 a následujících zákona č. 82/1998 Sb. když ani navíc nebyla splněna podmínka upravená v ustanovení § 8 odst. 3 zákona č.

82/1998 Sb., když žalobkyně nevyužila všech opravných prostředků, které jí právní řád dává. Žalovaná rovněž shledala pochybným vyčíslení náhrady škody spočívající ve znehodnocení vozidla, když žalobkyně předkládá soudu písemnost nazvanou „stanovení ceny vozidla", které není ani ve formě znaleckého posudku, ani není vypracováno osobou znalce. I vyčíslení ceny vozidla se žalované nepozdává, žalovaná nerozumí skutečnosti, že cena vozidla při koupi v roce 2009 byla stanovena na částku 850.000,- Kč až 900.000,- Kč, přitom dle kupní smlouvy ze dne 9.4.2009 mezi T[redacted] M[redacted] a žalobkyni byla cena vozidla sjednána pouze ve výši 720.000,- Kč. Zároveň žalovaná považuje za důležité se vyjádřit k tvrzení žalobkyně o tom, že nemožností disponovat předmětným osobním automobilem byla nucena zajistit si jiné vozidlo, za něž následně platila nájemné. Žalovaná v souvislosti s touto skutečností upozorňuje na to, že žalobkyně v rámci předběžného projednání věci u žalované uplatnila rovněž nárok na ušlý zisk, jenž jí měl ujít v souvislosti s nemožností pronajmout předmětný osobní automobil, přičemž žalované k prokázání svých tvrzení předložila rovněž nájemní smlouvu a dohodu o odstoupení od nájemní smlouvy, kterou žalovaná ke svému vyjádření k žalobě přikládá. Žalovaná shledává tuto tvrzenou skutečnost pouze účelovou, neboť nájemní smlouva měla být dle předložené listiny uzavřena dne 10.4.2009, tj. pouhý 1 den po uzavření kupní smlouvy mezi žalobkyní a panem M[redacted] a to ani žalobkyně neměla dosud osobní automobil ve své dispozici. Žalovaná tímto upozorňuje na nejasná a účelová tvrzení žalobkyně.

Po provedeném dokazování má soud za prokázáno, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Východočeského kraje, Územní odbor SKPV Hradec Králové, zahájil na základě záznamu ze dne 25. března 2009 úkony trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu ve věci podezření ze spáchání trestného činu krádeže, kterého se dopustil neznámý pachatel tím, že v dosud nezjištěné době a na nezjištěném místě odcizil motorové vozidlo tovární značky TOYOTA Land Cruiser u kterého pozměnil výrobní číslo karoserie na č. [redacted], dne 14. dubna 2009 T[redacted] M[redacted] podal u Policie České republiky vysvětlení, ve kterém popsal, jakým způsobem zakoupil předmětné vozidlo s tím, že pro účely trestního řízení vozidlo dobrovolně vydá, současně vzal na vědomí, že na vozidle bude provedeno identifikační zkoumání destruktivní metodou, přičemž po vysvětlení podstaty destruktivní metody s touto vyslovil souhlas, na základě protokolu o vydání věci ze dne 14. dubna 2009 bylo Policii České republiky vydáno motorové vozidlo tovární značky TOYOTA Land Cruiser 120 [redacted], červené metalické barvy, RZ [redacted] jako věci důležité pro trestní řízení, dne 20.4.2009 doručil zástupce žalobce Policii České republiky sdělení o skutečném vlastníku a nesouhlas se zkoumáním destruktivní metodou, přípisem ze dne 20.4.2009 požádala Policie České republiky Službu kriminální policie a vyšetřování, Krajské ředitelství policie Východočeského kraje o provedení individuální identifikace motorového vozidla, přípisem ze dne 25.5.2009 sdělila Policie České republiky právnímu zástupci žalobce, že s ohledem na to, že nebyl dán souhlas s provedením destruktivní metalografie není možno autentičnost tovární ražby sestavy VIN ověřit v reálním a běžném časovém horizontu obvyklém pro metalografická zkoumání, vzhledem k těmto skutečnostem byl o přistoupeno k individuální identifikaci, kdy prohlídkou zjištěné markanty bude posuzovat výrobce, popř. výrobce akreditovaný a identifikací pověřený odborník, posouzení zjištěných individuálních marketů provádí výrobce Toyota Tsusho Japonsko, kdy žádost o toto posouzení byla zaslána specializovaným pracovištěm SKPV, přičemž

ve výsledku šetření bude žalobce informován, dne 4.6.2009 doručil právní zástupce žalobce Policii České republiky žádost o vydání vozidla, přípisem ze dne 17. června 2009 Okresní státní zastupitelství v Hradci Králové sdělilo žalobci, že dosavadní postup Policie ČR byl státním zástupcem shledán zcela zákonný a odůvodněný, z úředního záznamu ze dne 23. června 2009 vyplývá závěr, že původ prošetřovaného automobilu byl zastřen zfalšováním jeho VIN, na údaji ze zcela jiného vozidla TOYOTA LAND CRUISER jiného data výroby, jiné barvy laku karoserie, které je zaregistrováno a provozováno ve Španělsku, ze sdělení Policejního prezídia ČR, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování národní centrály Sirene ze dne 8.7.2009 mimo jiné vyplývá, že zajištěné vozidlo by mělo být předáno osobě, která na ně uplatní vlastnická práva, tj. jeho španělský majitel, španělská pojišťovací společnost, ze sdělení Policejního prezídia České republiky, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování národní centrály Sirene ze dne 10.7.2009 vyplývá, že pojišťovací společnost Zurich má zájem o navrácení daného vozidla, která odškodnila majitele vozidla v době krádeže firmu Sakur Auto, usnesením ze dne 21.12.2009 Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Východočeského kraje, Územní odbor SKPV Hradec Králové rozhodl o uložení zajištěného osobního motorového vozidla podle § 80 odst. 1, věta třetí, trestního řádu do úschovy Okresnímu soudu v Hradci Králové, usnesením ze dne 21.12.2009 Policie České republiky odložila věc podezření ze spáchání trestného činu krádeže osobního motorového vozidla tovární značky TOYOTA LAND CRUISER, kterého se měl dopustit neznámý pachatel, neboť se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání dle § 160 trestního řádu, dne 16.2.2010 doručil právní zástupce žalobce Okresnímu soudu v Hradci Králové žádost o vydání předmětu úschovy, usnesením ze dne 6. dubna 2010, Okresní soud v Hradci Králové návrh na vydání předmětu úschovy zamítl, neboť nebylo pravomocně rozhodnuto orgánem činným v trestním řízení o uložení předmětu do úschovy, přípisem ze dne 27. srpna 2010 sdělila Policie České republiky Okresnímu soudu v Hradci Králové, že usnesením o uložení věci do soudní úschovy nabylo právní moci dne 30.7.2010, dne 10.9.2010 doručil právní zástupce žalobce Okresnímu soudu v Hradci Králové žádost o vydání předmětu úschovy, přípisem ze dne 5.10.2010 vyzval Okresní soud v Hradci Králové příjemce – Zurich AIE ke sdělení, zda souhlasí s tím, aby předmět úschovy byl vydán žadateli, tj. příjemci Farma Hvězda s.r.o.. Usnesením ze dne 19. března 2012 Okresní soud v Hradci Králové zamítl návrh na vydání předmětu úschovy, neboť nebyl udělen souhlas s vydáním vozidla příjemci Farma Hvězda s.r.o. s poučením, že souhlas s vydáním předmětu úschovy lze ve smyslu § 185e o.s.ř. nahradit pravomocným rozsudkem soudu, rozsudkem ze dne 24. září 2014 Okresní soud v Hradci Králové ve věci vedené pod sp. zn. [redacted] nahradil souhlas žalované společnosti Zurich AIE s vydáním předmětného osobního automobilu, usnesením ze dne 6. února 2014 Okresní soud v Hradci Králové ve věci [redacted] rozhodl o vydání předmětu úschovy – osobního motorového vozidla tov. značky TOYOTA LAND CRUISER 120, VIN [redacted], RZ [redacted] žalobci. Žalobce uplatnil u žalované dne 13.6.2014 nárok na náhradu škody, žalovaná žádosti žalobce nevyhověla.

Výše uvedené skutečnosti soud zjistil ze spisového materiálu Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, [redacted], dále ze spisu Okresního soudu v Hradci Králové, sp. zn. [redacted] a spisu Okresního soudu v Hradci Králové, sp. zn. [redacted] dále z uplatnění nároku na náhradu škody ze dne 11.6.2014 a stanoviska žalované ze dne 22.1.2015.

Po zhodnocení zjištěných skutečností soud dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci:

Na základě žádosti národní centrály Interpol Wiesbaden ze dne 26.2.2009 zahájila Policie České republiky úkony trestního řízení ve PCI podezření ze spáchání trestného činu krádeže, kterého se dopustil neznámý pachatel tím, že v nezjištěné době a na nezjištěném místě odcizil motorové vozidlo tov. zn. TOYOTA LAND CRUISER, u kterého pozměnil výrobní číslo karoserie na č. [redacted], T[redacted] M[redacted] registrovaný v centrálním registru vozidel jako vlastník předmětného vozidla dne 14. dubna 2009 vozidlo dobrovolně vydal Policii České republiky za účelem zkoumání pravosti či nepravosti nosičů identifikačních znaků vozidla, právní zástupce žalobce přípisem ze dne 17.4.2009 sdělil Policii České republiky, že žalobce je na základě kupní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a T[redacted] M[redacted] vlastníkem předmětného vozidla, současně žalobce nesouhlasil se zkoumáním vozidla destruktivní metodou, zkoumáním vozidla bylo zjištěno, že původ vozidla byl zastřen zfalšováním jeho VIN, usnesením ze dne 21.12.2009 Policie České republiky rozhodla o uložení zajištěného osobního vozidla do soudní úschovy, neboť nárok na věc uplatňuje jak poškozená španělská pojišťovna Zurich, tak nový majitel společnost Farma Hvězda s.r.o., žalobce požádal Okresní soud v Hradci Králové o vydání věci z úschovy, vzhledem k tomu, že nebyl dán souhlas příjemce společnosti Zurich AIE s vydáním předmětu úschovy, podal žalobce u Okresního soudu v Hradci Králové žalobu podle § 185e o.s.ř., rozsudkem pro zmeškání ze dne 24. září 2014 byl Okresním soudem v Hradci Králové nahrazen souhlas žalované společnosti ZURICH AIE vydáním předmětného osobního automobilu žalobci, usnesením ze dne 6. února 2014 Okresní soud v Hradci Králové vydal žalobci předmět úschovy, žalobce uplatnil u žalované nárok na náhradu škody, žalovaná žádosti žalobce nevyhověla.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li

zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Po zhodnocení zjištěného skutkového stavu věci a s poukazem na citovaná zákonná ustanovení soud dospěl k závěru, že odpovědnost žalované za žalobcem tvrzenou škodu nevznikla, neboť v posuzovaných řízeních nebylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 zákona č. 82/1998 Sb., ani nelze hodnotit postup orgánů veřejné moci v předmětných řízeních v intencích ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. jako nesprávný úřední postup. V řízení bylo prokázáno a mezi účastníky nebyl sporný průběh jak trestního řízení, tak i řízení vedeného Okresním soudem v Hradci Králové ve věci úschovy a ve věci nahrazení projevu vůle. Žalobce namítal, že orgány Policie České republiky se dopustily nesprávného úředního postupu, pokud žalobci přes jeho opakované žádosti nevydaly předmětné vozidlo, ačkoliv žalobce doložil, že je vlastníkem vozidla zajištěného policií s tím, že jeho vlastnické právo nemůže být zpochybněno, neboť kupní smlouva byla uzavřena v režimu obchodního zákoníku. Předně je třeba zdůraznit, že orgány činné v trestním řízení, tedy orgány policie, postupovaly zcela v intencích trestního řádu, neboť z důvodu podezření, že došlo ke spáchání trestného činu krádeže bylo třeba zjistit původ předmětného vozidla, které bylo z tohoto důvodu orgánům Policie České republiky dobrovolně vydáno. Postup orgánů činných v trestním řízení tedy nelze ani před vydáním rozhodnutí o uložení věci do soudní úschovy hodnotit ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. jako nesprávný úřední postup, neboť orgány veřejné moci byly povinny prověřit okolnosti týkající se podezření ze spáchání trestné činnosti, když v této souvislosti lze doplnit, že podezření ze spáchání trestného činu krádeže předmětného vozidla bylo na základě provedeného identifikačního šetření potvrzeno. Za této situace, kdy vlastnické právo k zajištěnému vozidlu může uplatňovat i pojišťovna, která poskytla pojistné plnění majiteli odcizeného vozidla, nemohly orgány činné v trestním řízení postupovat jinak než rozhodnout o uložení zajištěné věci do soudní úschovy. Není proto podstatné, zda v okamžiku, kdy byla ukončena identifikace vozidla, orgány činné v trestním řízení již věděly či nikoli, zda nárok na vydání vozidla bude uplatňovat též výše uvedená pojišťovna. Je zřejmé, že úkony v trestním řízení byly zahájeny právě z důvodu podezření ze spáchání trestného činu krádeže, tedy z důvodu, který již ve své podstatě vyvolává spor o vlastnictví předmětné věci. Je proto logické, že teprve v návaznosti na závěry o původu a identifikaci předmětného vozidla bylo možno prověřovat, zda další osoba, která prokazatelně byla vlastníkem předmětného vozidla, bude k této věci vlastnická práva uplatňovat. Nicméně i přes výše uvedené soud konstatuje, že celý shora popsaný postup orgánů Policie České republiky vyústil v rozhodnutí o uložení zajištěného vozidla do úschovy soudu, přičemž toto rozhodnutí nebylo pro nezákonnost zrušeno. Nelze tak hodnotit věcnou správnost postupu orgánů veřejné moci, pokud tento postup najde svůj přímý odraz v rozhodnutí, proti kterému lze brojit opravným prostředkem. V této souvislosti lze doplnit, že žalobce stížnost proti usnesení, kterým bylo rozhodnuto o uložení zajištěné věci do soudní úschovy, nepodal, a proto zde není odpovědnostní titul, z něhož by bylo možno dovodit odpovědnost žalované za žalobcem tvrzenou škodu. Pro úplnost soud uvádí, že rozhodnutí, kterým soud nahradil projev vůle – souhlas příjemce s vydáním věci ze soudní úschovy nelze hodnotit jako rozhodnutí, které by pro nezákonnost odstranilo či změnilo rozhodnutí o uložení věci do soudní úschovy, neboť toto rozhodnutí pouze nahrazuje souhlas druhého příjemce

s vydáním věci, nadto teprve na základě rozhodnutí ve věci soudní úschovy mohla být věc žalobci vydána. Nad rámec shora uvedených závěrů lze doplnit, že vozidlo bylo orgánům činným v trestním řízení vydáno dobrovolně a pokud v této souvislosti vydávající osoba zamlčela okolnosti týkající se uzavření kupní smlouvy s žalobcem, resp. pokud tato osoba vozidlo vydala bez vědomí žalobce, lze případnou odpovědnost za vzniklou škodu shledat právě u této osoby nikoli u orgánů veřejné moci. Lze též poznamenat, že právní úprava, dle které lze nabýt vlastnické právo k věci i od „nevlastníka", nemůže vyloučit, resp. zabránit orgánům veřejné moci postupovat v zákonných mezích tak, aby byly prověřeny okolnosti týkající se podezření ze spáchání trestné činnosti. Jinak řečeno, odpovědnost za škodu, která mohla být v majetkové sféře žalobce způsobena tím, že předmětnou věc nemohl po dobu několika let užívat a tato věc ztratila na své hodnotě, nese osoba, eventuelně osoby, které s touto věcí nakládaly jako s věcí vlastní. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru o neexistenci odpovědnostního titulu a tedy odpovědnosti žalované za tvrzenou škodu, zamítl soud návrhy na doplnění dokazování, neboť tyto nemohou nic změnit na výše popsaných závěrech, když zkoumání výše škody je již nadbytečné.

Výrokem II. soud rozhodl o nákladech řízení podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. a § 151 odst. 3 o.s.ř.. Žalované, která byla ve věci zcela úspěšná, vznikly náklady řízení, které spočívají v paušální náhradě hotových výloh po 300,- Kč za 2 úkony pomoci (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu), celkem tedy 600,- Kč, které je žalobce povinen zaplatit žalované, a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo soudní exekuci.

V Praze dne 2. listopadu 2015

Mgr. Věra Jachurová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Dobešová

Číslo jednací: 72Co 118/2016 - 103

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Velce a soudců JUDr. Jiřího Körblera a Mgr. Viktora Sedláka ve věci žalobkyně: **Farma Hvězda, s.r.o.,** Praha 5, nám. 14. října 1307/2, IČO 28230353, zast. JUDr. Romanem Krmenčíkem, advoktátem se sídlem v Pardubicích tř. Míru 92, proti žalované: **Česká republika-Ministerstvo spravedlnosti**, Praha 2, Vyšehradská 16, **o zaplacení 732.858,-Kč s příslušenstvím,** k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. listopadu 2015, č.j. 18 C 58/2015-78,

takto :

I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 732.858,-Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 24.1.2015 do zaplacení a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na nákladech řízení 600,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně na žalované domáhala zaplacení zažalované částky z titulu náhrady škody s tvrzením, že v roce 2009 Policie ČR zahájila řízení ve věci podezření ze spáchání trestného činu krádeže osobního vozidla tov. zn. TOYOTA Land Cruiser, r.z. [redacted] ve vlastnictví žalobkyně, které policejnímu orgánu vydal T[redacted] M[redacted] Policie uvedené vozidlo zadržela pro účely vedeného řízení dne 14.4.2009. I když žalobkyně o vydání vozidla žádala již v červnu 2009, Policie ČR přesto vydala dne 21.12.2009 usnesení, kterým rozhodla o uložení předmětného automobilu do soudní úschovy a vozidlo bylo žalobkyni vydáno až v roce 2014. Podle žalobkyně se jednalo o nesprávný úřední postup, neboť vozidlo mělo být podle jejího mínění vydáno již v roce 2009. Žalobkyně tvrdila, že v důsledku toho jí vznikla škoda ve výši 600.000,-Kč, o kterou se po dobu trestního a soudního řízení snížila hodnota vozidla, které po dobu pěti let stálo po celou dobu na

policejním parkovišti bez jakékoliv péče a údržby. Dalších 132.858,-Kč zaplatila žalobkyně na odměně svého advokáta v řízení před policejním orgánem, státním zástupcem a v řízení před soudem. Tuto částku rovněž požadovala na žalované.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, když v rámci předběžného projednání nároku neshledala existenci nesprávného úředního postupu ani nezákonného rozhodnutí. Zdůraznila, že v posuzovaném řízení uplatnila vlastnické právo k předmětnému automobilu jak žalobkyně, tak španělská pojišťovna Zurich AIE. Policejní orgán byl proto v pochybnostech, kdo je skutečným vlastníkem vozidla. Z toho důvodu rozhodl o uložení vozidla do soudní úschovy. Proti jeho rozhodnutí byla přípustná stížnost, přičemž žalobkyně této možnosti nevyužila. O vydání předmětného automobilu bylo rozhodnuto až v soudním řízení o vyslovení souhlasu s vydáním automobilu žalobkyni, které skončilo vydáním rozsudku pro zmeškání, když pojišťovna Zurich AIE se k jednání nedostavila.

Soud I. stupně provedenými důkazy zjistil, že na základě žádosti národní centrály Interpol Wiesbaden ze dne 26.2.2009 zahájila Policie ČR úkony trestního řízení ve věci podezření ze spáchání trestného činu krádeže, kterého se dopustil neznámý pachatel tím, že v nezjištěné době a na nezjištěném místě odcizil motorové vozidlo tov. zn. TOYOTA Land Cruiser, u kterého pozměnil výrobní číslo karoserie na č. [redacted]. T[redacted] M[redacted], registrovaný v centrálním registru vozidel jako vlastník předmětného vozidla, dne 14.4.2009 uvedené vozidlo dobrovolně vydal Policii ČR za účelem zkoumání pravosti či nepravosti nosičů identifikačních znaků vozidla. Právní zástupce žalobkyně dopisem ze dne 17.4.2009 sdělil Policii ČR, že žalobkyně je na základě kupní smlouvy uzavřené mezi ní a T[redacted] M[redacted] vlastníkem předmětného vozidla. Současně žalobkyně nesouhlasila se zkoumáním vozidla destruktivní metodou. Zkoumáním vozidla bylo zjištěno, že původ vozidla byl zastřen zfalšováním jeho VIN. Usnesením ze dne 21.12.2009 Policie ČR rozhodla o uložení zajištěného osobního vozidla do soudní úschovy, neboť nárok na věc uplatnila jak poškozená španělská pojišťovna Zurich AIE, tak společnost Farma Hvězda s.r.o. Žalobce požádal Okresní soud v Hradci Králové o vydání věci z úschovy. Vzhledem k tomu, že nebyl dán souhlas společnosti Zurich AIE s vydáním předmětu úschovy, podal žalobce u Okresního soudu v Hradci Králové žalobu podle § 185e o.s.ř. Rozsudkem pro zmeškání ze dne 24.9.2014 byl Okresním soudem v Hradci Králové nahrazen souhlas žalované společnosti Zurich AIE s vydáním předmětného osobního automobilu žalobkyni. Usnesením ze dne 6.2.2014 Okresní soud v Hradci Králové rozhodl o vydání předmět úschovy žalobkyni. Žalobkyně uplatnila nárok na náhradu škody u žalované, žalovaná žádosti nevyhověla. Mezi účastníky nebyl sporný průběh jak trestního řízení, tak i řízení vedeného Okresním soudem v Hradci Králové ve věci úschovy a ve věci nahrazení projevu vůle.

Při právním hodnocení věci soud I. stupně vycházel z aplikace § 1 odst. 1, § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. S poukazem na uvedená zákonná ustanovení dospěl k závěru, že nejsou v daném případě splněny podmínky pro odpovědnost žalované za žalobkyní tvrzenou škodu, když v posuzovaném řízení nebylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 zák. č. 82/1998 Sb. a postup orgánů veřejné moci nelze hodnotit jako nesprávný úřední postup. Orgány policie totiž podle soudu I. stupně postupovaly zcela v intencích trestního řádu, neboť z důvodu podezření, že došlo ke spáchání trestného činu krádeže, bylo třeba zjistit původ předmětného vozidla, které bylo z tohoto důvodu orgánům policie dobrovolně vydáno. Postup orgánů činných v trestním řízení tedy nelze ani před vydáním rozhodnutí o uložení věci do soudní úschovy hodnotit ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. jako nesprávný úřední postup, neboť tyto byly

povinny prověřit okolnosti týkající se podezření ze spáchání trestné činnosti, když navíc toto podezření ze spáchání trestného činu krádeže předmětného vozidla bylo na základě provedeného identifikačního šetření potvrzeno. Za situace, kdy vlastnické právo k zajištěnému vozidlu uplatnila i pojišťovna, která poskytla pojistné plnění majiteli odcizeného vozidla, nemohly orgány činné v trestním řízení postupovat jinak než rozhodnout o uložení zajištěné věci do soudní úschovy. Není proto podle soudu I. stupně podstatné, zda v okamžiku, kdy byla ukončena identifikace vozidla, orgány činné v trestním řízení již věděly či nikoli, zda nárok na vydání vozidla bude uplatňovat též výše uvedená pojišťovna. Je zřejmé, že úkony v trestním řízení byly zahájeny právě z důvodu podezření ze spáchání trestného činu krádeže, tedy z důvodu, který již ve své podstatě vyvolává spor o vlastnictví předmětné věci. Teprve v návaznosti na závěry o původu a identifikaci předmětného vozidla bylo možno prověřovat, zda další osoba, která prokazatelně byla vlastníkem předmětného vozidla, bude k této věci vlastnická práva uplatňovat. Nicméně i přes výše uvedené soud I. stupně konstatoval, že celý shora *popsaný postup orgánů Policie ČR vyústil v rozhodnutí o uložení zajištěného vozidla do úschovy soudu, přičemž toto rozhodnutí nebylo pro nezákonnost zrušeno.* Žalobkyně nepodala stížnost proti usnesení, kterým bylo rozhodnuto o uložení zajištěné věci do soudní úschovy, proto zde není odpovědnostní titul, z něhož by bylo možno dovodit odpovědnost žalované za tvrzenou škodu. Pro úplnost soud I. stupně uvedl, že rozhodnutí, kterým soud nahradil projev vůle-souhlas příjemce s vydáním věci ze soudní úschovy, nelze hodnotit jako rozhodnutí, které by pro nezákonnost odstranilo či změnilo rozhodnutí o uložení věci do soudní úschovy, neboť toto rozhodnutí pouze nahrazuje souhlas druhého příjemce s vydáním věci. Teprve na základě rozhodnutí ve věci soudní úschovy mohla být věc žalobkyni vydána. Předmětné vozidlo bylo orgánům činným v trestním řízení vydáno dobrovolně, a pokud v této souvislosti vydávající osoba zamlčela okolnosti týkající se uzavření kupní smlouvy s žalobkyní, resp. pokud tato osoba vozidlo vydala bez vědomí žalobkyně, lze případnou odpovědnost za vzniklou škodu shledat právě u této osoby nikoli u orgánů veřejné moci. Ani právní úprava, podle které lze nabýt vlastnické právo k věci i od „nevlastníka“, nemůže podle soudu I. stupně vyloučit, resp. zabránit orgánům veřejné moci postupovat v zákonných mezích tak, aby byly prověřeny okolnosti týkající se podezření ze spáchání trestné činnosti. Jinak řečeno, odpovědnost za škodu, která mohla být v majetkové sféře žalobkyně způsobena tím, že předmětnou věc nemohla po dobu několika let užívat a tato věc ztratila na své hodnotě, nese osoba, eventuelně osoby, které s touto věcí nakládaly jako s věcí vlastní. Z uvedených důvodů soud I. stupně žalobu zamítl, aniž by se zabýval výší škody, a o nákladech řízení rozhodl s odkazem na § 142 odst. 1 a § 151 odst. 3 o.s.ř. a procesně úspěšné žalované přiznal paušální náhradu hotových výdajů za dva úkony po 300,- Kč.

Proti rozsudku podala žalobkyně odvolání, ve kterém uplatnila odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e), g) o.s.ř. Nadále setrvala na názoru, že k vydání automobilu mělo dojít již v květnu 2009, kdy policejní orgán podle ní prokazatelně toto vozidlo k jeho identifikaci již nepotřeboval. Ta probíhala pouze písemně a ve spise není zmínka o tom, že by třetí osoba uplatňovala k věci vlastnické právo. Domnělého jiného vlastníka zjišťoval policejní orgán až v roce 2011. Bylo tedy na místě, aby vozidlo, které bylo dobrovolně vydáno pro potřeby šetření, bylo vráceno jeho vlastníku v okamžiku, kdy jej již nebylo pro potřeby šetření třeba (§ 80 tr. ř.). Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhoví.

Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku. K jednání odvolacího soudu se současně omluvila, o odročení jednání nežádala.

Po zjištění, že odvolání bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou, že splňuje náležitosti uvedené v § 205 o.s.ř., odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo způsobem vyplývajícím z § 212, § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud I. stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, z provedených důkazů vyvodil odpovídající skutková zjištění, která následně přiléhavě posoudil i po stránce právní. Žalobkyně odpovědnost žalované dovozovala *z nesprávného úředního postupu* policejního orgánu, kterého se tento orgán měl dopustit tím, že předmětný automobil žalobkyni, ač o to opakovaně žádala, nevydal, i když jej podle žalobkynina mínění již nepotřeboval, a *z následného nezákonného rozhodnutí* o uložení předmětného automobilu do soudní úschovy. Jak správně zdůraznil soud I. stupně, v daném případě orgány činné v trestním řízení postupovaly zcela v intencích trestního řádu, neboť byly povinny prověřit okolnosti týkající se podezření ze spáchání trestného činu krádeže předmětného vozidla a navíc, jak vyplývá z usnesení o uložení zajištěného motorového vozidla do úschovy soudu ze dne 21.12.2009, v červenci téhož roku se dozvěděly, že vlastnické právo k předmětnému vozidlu uplatňuje i pojišťovna Zurich. Pokud orgán státu zjišťuje či posuzuje předpoklady pro rozhodnutí, shromažďuje podklady pro rozhodnutí, hodnotí zjištěné skutečnosti, právně je posuzuje apod., jedná se o činnost přímo směřující k vydání rozhodnutí a případné nesprávnosti či vady tohoto postupu se pak projeví právě v obsahu rozhodnutí a mohou být zvažovány jedině z hlediska odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (srovnej P. Vojtek, Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 147; obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 28 Cdo 3199/2009, usnesení téhož soudu ze dne 3. 3. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2025/2009, a další rozhodnutí dostupná na www.nsoud.cz). V souladu se zásadou presumpce správnosti rozhodnutí není soud v řízení o odpovědnosti státu za škodu oprávněn sám posuzovat zákonnost rozhodnutí vydaného v jiném řízení a podmínka nezákonnosti rozhodnutí je splněna pouze tehdy, bylo-li toto pravomocné rozhodnutí skutečně jako nezákonné zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Jakkoliv tedy žalobkyně tvrdí, že škoda jí byla způsobena nesprávným úředním postupem, nemohlo tomu tak být, jelikož postup policejního orgánu se přímo promítl do rozhodnutí o uložení zajištěného vozidla do soudní úschovy. Nárok na náhradu škody tak nemůže být dán na základě nesprávného úředního postupu, ale jedině v případě, že by uvedené rozhodnutí bylo příslušným orgánem zrušeno či změněno coby nezákonné ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. Protože se tak nestalo, je závěr soudu I. stupně o absenci odpovědnostího titulu žalované správný.

Ze shora uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil, a to vč. akcesorického nákladového výroku.

Výrok o nákladech odvolacího řízení má oporu v § 142 odst. 1 a contrario ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř., když i v této fázi řízení úspěšné žalované žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání přezkoumá za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř. dovolací soud.

V Praze dne 1. června 2016

JUDr. Lubomír Velc v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ilona Jiranová